

Totth Benedek

Az utolsó utáni háború

Szerkesztette
BABICZKY TIBOR

© *Toth Benedek, 2017*

Kissé elmosódva

A legfurcsább az, hogy nem emlékszem, mikor jutott eszembe, hogy felrobbantsam az óvóhelyet. A fotós negatívjait nézegettem, csinált egy sorozatot az óvóhelyről is, ahol a Gyufáékkal laktunk. A képeken mindenki halott. És bennem is minden fordítva működik. Rettegnem kellene, de nyugodt vagyok. A kapuban állok. Félretolom a gerendákat, és átkúszom a szűk járaton. Ahogy kilépek az utcát borító vattacsöndbe, minden egyszerre ismerős és idegen. Köd gomolyog, különös alakok formálódnak a tejszínű masszában, a lépteimet elnyeli a kifordult macskaköveket borító nyirkos hamu. Az sem érdekel, hogy nyomokat hagyok, kövessen, aki akar, legfeljebb lelövöm. Ahogy a kihalt romok közt lépdelek a friss hajnali levegőn, nem csillapodik a dühöm. Nincs kétségem afelől, hogy helyesen cselekszem. Olyan ez a séta, mintha a másvilágra gyalogolnék át, de ez csak most tűnik fel. Hirtelen érkezem meg az óvóhelyhez, egyszer csak ott állok a gödör szélén. A romok alól kezek és lábak nyúlnak ki. A borzalmas szagtól megtántorodom. Egy macs-

ka ugrik elő egy fal mögül, és szalad el. Szájában hús. A szám elé kötöm egy kendőmet, és büszke vagyok magamra, hogy ilyen előrelátó voltam. Nagy levegőt veszek, és elindulok lefelé a lépcsőn. A térdem meg-megbicsaklik, kábán kerülgetem a testeket. Ezer és ezer apró láb kaparászását hallok. A patkányok úgy hemzsegnék a padlón, a testeken, a falakon, mint a hangyák, ha az ember forró vizet önt a bolyra, úgy áramlanak a lábam körül, mint valami szőrös mágneses mező. A cipőmet csipkedik, és az egyik felmászik a nadrágom szárán, de lesöpröm, és az apró testet elnyeli a feldühödött örvény. Tisztességesen akarok elbúcsúzni a barátaimtól. Egy percig csendben állok a gödör közepén, és csak rájuk gondolok, meg a Zoéra, akibe szerelmes voltam, és akit el akartam venni feleségül, aztán kiborítom a robbanószert a földre, és letekerem a gyújtózsínort. A végét hozzákötözöm az egyik dinamithoz, és felmegyek a lépcsőn. Ahogy kilépek a gödörből, eszembe jut, hogy a leomlott fal mögött ott van a Stréber apja. Elvonszolom a gödörhöz, és belelököm. Ha mégis van élet a másvilágon, ne azzal töltsék az időt, hogy egymást keresik. Mármint a Stréber meg az apja, akik mindketten rövidlátók. Előkotrom a zsebemből a gyufát. Remegek a fáradtságtól meg az idegességtől, hogy mi lesz, ha az összes gyufaszálat elfújja a szél, de harmadik-

ra sikerül meggyújtanom a zsinórt. A fal mögött lapulva várom a robbanást. Egy örökkévalóság-nak tűnik, mire meghallom a robajt. Földrengéshez hasonlít. Először vészjósló morajlás hallatszik, aztán feltör a mélyből valami bőfögésszerű hang. Megvárom, amíg minden elcsendesedik, és kilesek a fal mögül. Sűrű füst gomolyog a gödörből, mintha az ördög tátaná nagyra a száját, és ahogy a szemem meresztgetem a sötétben, egyszer csak lángoló szőrű patkányok másznak ki a romok alól borzalmas visítással, és rohángálni kezdenek a sötétben, apró, mozgó fáklyákként világítanak, és lassan felemelkednek a levegőbe, én meg a barátaimra gondolok, meg a felnőttekre, akik vigyáztak ránk, és a Zoéra, aki sosem tudta meg, mennyire szeretem, és akkor a romok alól előbújnak a holttestek, mindenki piros ruhában, csak a Zoé lábán van csíkos harisnya, és ők is felemelkednek, és egyre magasabbra szállnak, és az arcukat megvilágítják a lángoló patkányok. Elveszek én is, elveszitem magam, elveszitem a tárgyakat, az élőlényeket, az embereket, és elveszitem a mondatokat, a szavakat és a betűket. Arra sem emlékszem, hogyan jutok vissza a bűvőhelyünkre. Csurom vér a ruhám.

*A szerzőt a könyv megírása idején a V4,
a kötet megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap
támogatta*

Nemzeti Kulturális Alap

• Visegrad Fund

*A szerző a regény megírása idején
a Zin Daily alkotóház vendége volt.*

**MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.**

www.magveto.hu

www.facebook.com/magveto

magveto.kiado@lira.hu

Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., 2017-ben
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Felelős szerkesztő Szegő János
Korrektor Zöldhegyi Sarolta
A kötetet Pintér József,
a borítót Horváth Tamás tervezte
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 8874
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 3536 8